

“UNHA DAS FORMAS MÁIS HABITUAL DE MALTRATO NO NOSO PAÍS: CANS QUE PASAN TODA A VIDA ATADOS A UNHA CADEA”

Entrevista por Manolo Soto

Isabel Kerdudo é activista da Asociación pola Protección Animal ABEIRO (comarca de Compostela), e tamén de ADEGA (Galicia, mellor sen touradas, plataforma pola defensa da fauna salvaxe, campaña de defensa do lobo ...).

Que te chamou destas dúas asociacións?

Como ecoloxista, levo moitos anos en ADEGA, e decatámonos de que era preciso traballar tamén no eido da protección animal, contra as touradas ou pola protección das especies que sofren a caza. ABEIRO naceu como unha asociación de voluntarias e voluntarios ligada ao refuxio de Bando (Compostela) para atender os animais abandonados que chegan alí. Hoxe traballamos de forma independente do refuxio.

Cans e gatos centran o voso esforzo?

As colonias de gatos nacen de gatos abandonados e cunha reprodución non controlada, por falta de castración dos animais domésticos, e o que facemos é castralos, alimentalos e desparasitalos para garantirles as mínimas condicións de vida e que non se multiplique o problema (método CES: Capturar-Esterilizar-Soltar).

“Precisamos da colaboración de persoal veterinario e tamén de recursos que deberían poñer os concellos, hoxe insuficientes”

En canto aos cans, cómpre facer fincapé na obrigatoriedade de identificarlos todos, independentemente da súa raza, tamaño ou lugar de vida. O microchip é obrigatorio desde 1993 en Galiza. Tamén é importante esterilizar os animais de compañía porque lles dá anos de vida, reduce a aparición de tumores e cancro no aparello reprodutor, e o risco de fuga en períodos de celo e, evidentemente, evita camadas non desexadas.

Cada vez hai máis preocupación polos animais?

Estamos nunha situación dinámica. Á parte de ABEIRO existen en Compostela outras asociacións como SOS Animalia, Argo e grupos veciñais, como Micos do Barrio, e persoas a título individual que colaboran. Mesmo, o concello distribúe carnés de alimentadores/as das colonias de gatos, o que axuda a saber o que se fai. Mais, é un esforzo inmenso. Precisamos da colaboración de persoal veterinario e tamén de recursos que deberían poñer os concellos, hoxe insuficientes. A maior parte dos recursos poñémolos as persoas voluntarias. E temos un traballo importantísimo de concienciación contra o abandono.

“Oílo ao can! Pode formar parte da túa vida”. A que obedece este slogan?

Un dos obxectivos é o traballo pola acollida dos animais abandonados. Ese slogan é unha campaña do fotógrafo Miguel Muñiz, que colaborou co Refuxio, para dar unha imaxe positiva destes animais, con ou sen raza. Tamén nos gusta o lema “un adoptado, un menos na rúa”. A acollida pode ser temporal ou pode acabar en adopción indefinida.

As colonias felinas nacen de gatos domésticos abandonados e camadas nadas na rúa. Aplicamos o método CES: Capturar-Esterilizar-Soltar e damos as crías en acollida ou en adopción.

Abandono, maltrato, violencia, malas condicións de vida... que hai detrás disto?

O abandono débese á falta de cultura. Moita xente, mesmo pensando que lle están a dar unha oportunidade ao animal, decide abandonalo, pero o seu destino probable é que acabe atropelado, envelenado ou tiroteado.

A violencia contra os animais abandonados está en aumento. A educación é fundamental, comezando desde a idade preescolar, con visitas aos refuxios e con monitores/as e voluntarios/as a centros educativos. É importante o coñecemento e o contacto dos nenos e nenas cos animais.

A forma máis común de maltrato animal no noso país é someter os cans a cadea perpetua.

E logo está o negocio, nunca deberíamos permitir espectáculos cos animais. O cativerio, o transporte e as condicións de vida son moi negativas. Pero temos que loitar contra eses intereses que hai detrás. E aí entra a cría e venda de animais domésticos entre particulares, sen legalización, e contribuíndo ao abandono.

“Son vexetariana por razóns éticas e de respecto polos demais animais, e tamén polos impactos ambientais da gandería”

Tamén cultura antropocéntrica?

Tamén. E hai moitas modalidades de maltrato, pero unha das formas máis habituais no noso país é a “cadea”; cans que pasan toda a súa vida atados a unha cadea, sen saír nunca a pasear nin ter un atisbo de liberdade. Non podemos dicir que somos respectuosos cos animais se iso non parece o normal.

Que relación observas entre a defensa dos animais, o vexetarianismo e o ecoloxismo?

Son vexetariana por razóns éticas e de respecto polos demais animais, seres vivos, moitos mamíferos coma nós, sensíbeis e que sofren como nós, e tamén polos impactos ambientais da gandería, coa contaminación e a perda de rendemento alimentario; non sería posíbel alimentar toda a humanidade cunha dieta tan cárnica como a galega. Á acuicultura industrial pásalle o mesmo.

Alguns colectivos postulan a volta ao traballo animal...

Non comparto algunhas propostas de volta ao traballo animal, pero si temos beneficios ambientais, por exemplo, no mantemento da vexetación e loita contra os incendios dalgúns especies, como os burros, as cabras, pero sempre en boas condicións.

Que se pode facer nas granxas?

Tras os últimos sucesos, cómpre chamar a atención sobre as granxas de vacas e as condicións en que viven, poucas veces aceptábeis. E dígoos vindo do rural e tendo colaborado moito con sindicatos agrarios. É respectábel a cría de animais para aproveitar o seu leite, pero garantíndolles unha vida digna, en canto a condicións hixiénico-sanitarias e de benestar animal. Nada xustifica un trato tan cruel con seres vivos como o que vimos estes últimos meses.

É importante a lexislación, que hai quen di que é moi dura, pero entón non está a haber control. As persoas que comen carne deben saber que un bisté non é tal se non parte dun animal e ten unha historia. O escándalo só remove a conciencia durante uns días, unha semana... Volvemos á necesidade de máis educación e de responsabilidade.

Santuarios para animais?

Si, son lugares e colectivos que están a recuperar animais que dalgúnha forma xa foron condenados, como as vacas desatendidas, os porcos acidentados na autoestrada, ou xatos que escaparon do matadoiro. Quero terminar facendo un chamamento para axudalos.

Isabel Kerdudo alimentando unha colonia de gatos, atendidos por ABEIRO.